

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Γ. Στενορ. 'Αθήνας' (έργο των χωρίς συνεκτικότητα και όψυχολόγητο. Διερθωσετε καὶ τὸν ξεναπτεῖτε). Κώστα Μαντζουράνα (Οέρια διαλεκτὸς μὲν τὸ μέτρο ὅχι καὶ τόσο καλὸς. Διερθωνύμενο οὐ κανότας πολὺ καλὸς). Η ποπούληστε, ἔχετε ἐπιμέλεια κακώδια κατέλαβον). Μαρία Σωτήρηκου. (Σᾶς ὑπερευγαριστοῦμε; καὶ οὐκ εὐχήλειαστε ὅλος τὰ μᾶς εἶχαν καταλάθειε σὰν καὶ σᾶς. Συμμορφωθήκαμε πρὸς τὸ γράμμα ταῖς). 'Αμαρυλλίδα. (Δυστυχῶς ηὕθε πολὺ ἀργά, καὶ έτσι ἐπιφυλαχθῆτε γεὰ τὸ ἐπόμενο. Τὴν μετάφρασι τὴν δεχόμαστε ὑπὸ τοῦς γγωνιστῶν δρους, φτάνει οὐ, τε μᾶς στέλνετε νῦν καὶ δεκό Σας. 'Εμπρός, σᾶς παρουσιάζετες μεὰ εὐκαρίστα νὴ ἔξειπνήτετε κακοὶο κρυμμένοι ταλέντο).

'Ενεκρίθησαν καὶ οὐ δημοσιευθησαν στὸ προσεχὲς, ὅσα θὲ δημοσιεύοντας σῆμερα. "Εἰς τὸν ἐρωτευμένον". 'Η Δύναμις τοῦ Οἴκου. Θάλασσα γιατὲ (ποέμα). Στὸ Νοσοκομεῖο, Στοχασμοὶ Στὴ καρδιὰ ποῦ μὲ νοιώθει. Τὸ πάθημα ἐνδὲ κλέφτη. Στραθός ἡ δικηγορίας ὡς τὴ φρύνη (ποέμα). Διάφορα ἀνέκδοτα. Οἱ καθρέφτες (μετάφρασι). 'Η 'Αληθεία;

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΛΛΕΓΕΣ ΘΥΜΗΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Στὶς μακρινὲς; αἴσθουσες; τοῦ Νοσοκομείου, σὲ μεὰ ἕτελειωτη πειρὸς ἀπορῶν κρεβατιών, ἀναπευθανε οὐ γενναῖς πληγωμένος μας.

'Η νοσοκομα πηγαίνορκότανε καὶ πρόσφερε τὲς στοργικές περιποιήσεις στὴ γενναῖα παλληκάρα. . . .

Ξέφυνο τὸ βλέμμα μ' ἔπεισε σὲ ἔνα πληγωμένο ποῦ οἱ πολλοὶ ἐπέδεσμος αρύθανε τὴ μορφὴ του..

Φανεράντανε κατέρραγος....

Καὶ ὁμώς μεὶς ἀσύροστη θλέψη—..ὅχι ἡ ταπεινὴ ἡ θλέψη τοῦ θανάτου ποῦ φαστανε πῶς γοργά οὐ ἀπλωνε τὰ στερά του νὰ τὸν συνεπάρῃ στὰ ἄστρα παλάτια του— μᾶς εὐγενεικὴ θλέψη.

'Η θλέψη πῶς οὐκ πέθαινε χωρὶς νὰ δῃ γῆς τελευταῖς φοιρά τὴ γρηγὸς του τὴ μάνιοῦλα.

Πιάσα μεὶς στιγμὴ φτερούγεσε ἡ σκέψη του στὸ χωρίζοντον. Θαμάτανε τὰ πνεύματα του χρόνια.

Τὸ φτωχεικὸ τους σπέτε.

Τὸ σκολεῖδο καὶ τὸ γέρω τὸ δάκτικο.

Μὲ πρώτα ἀπ' ὅλα θυμηθῆκε τὸν ποὺ μεκοὺ του ἀδερφὸ τὸ Βασίλη ποὺ ητανε καὶ αὐτὸς σεριτιώτης, καὶ εἶχε νὴ λύθη γράμματα τοῦ τώρα καὶ τρεῖς μήνες..

"Εξαφνε, σημώθηκε, πῆρε ἀπ' τὸ διπλανὸ τραπέζι, μὲ τὸ παρακα μαρούκτονα κέρια του τὴ πέννα καὶ ἔγραψε.

'Αγκητὴ μου μάννα

"Η εθαίνω..... "νοιώθω πῶς ο κύρρως γοργὸ σεμά μου ἔρχεται"

Μὲ μὴ θλεψτῇ; γε' αὐτό.... Η εθαίνω μὲ τὸ μέτωπο φῆλα". γεὰ τὴ λατρευτὴ μας τὴ Ηχτρόδαν. . . . καὶ εἶνας γλυκὺς αὐτὸς ὁ Φάνκτος".

"Μάνι ποὺ λυποῦμεις γιατὶ δὲν εἶται καὶ σὺ σεμά μου, γὰρ σ' ἄγκαλείστοι ερεκτὰ καὶ νὰ σού δώσω τὸ τελευταῖο μου φίλον"

"Χάρε μάννα για πάντα"

"Ο ΜΑΝΩΛΗΣ σου"

Διὸς χονδρὸς δέκατον κάλισταν ἀπ' τὸ βιθούλωρένα μάτια του ἀπέκινω στὸ χροτόντες....

"Ρετερών ἔκλεισε τὸ φάκελλο ἔγραψε τὴ σέστηση καὶ τὰ ἔβηλε ἀπίνω στὸ τραπέζι.

"Επεισ ἀπότομον στὸ κρεββίτι, τὸ μάτια του κρηφθῆκαν στὸ τιβίνι: καὶ ἔργησε τὸ ψυχοριχχήτι..... Κείνη τὴ στιγμὴ, ο νεαῖς ποὺ κοιμώτανε στὸ διπλανὸ κρεββίτι νυρκωμένος ἀπ' τὸ παρετὸ, ξέπνιγε ἀπ' τὸ δογκατά τοῦ θρώνα μαξι.....

Τὸ βλέμμα του ἔπεισε στὸ τραπέζι, καὶ εἶδε τὸ γράμματα..... Τόνχε μὲ μὰ τὸ ξερκκινὸ του σῶμα πάνω ἀπ' τὸ κρεββίτι ρέχτηκε ἀπίνω στὸ κρύο σῶμα πούψυχομικούσε..... τόσφιξε θυντὰ εὖν νῦθελε νὰ τ' ἀναστήσῃ μεταδέδοντάς του λέγη θερμότητα απ' το σκελεθρωμένο του σῶμα, κόλλησε τὸ κείλη του ἀπέκινω στὸ δικὰ του, καὶ ἐφώνησε.

'Αδερφέ μου..... Μανόλη....

Τὸ θολὸ βλέμμα τοῦ θρώνα ἔπεισε απίνω στὸν πιὸ μεκρὸν του ἀδερφὸ τὸ Βασίλη, ἐνα κχριόγελο γλυκειᾶς πιργογόριας φάνηκε στὰ κατριναχθένα κείλη του καὶ ἐπέτηξε..... πέτηξε μακρυά..... ἐκεὶ ποὺ τὸν περιμένουν οἱ ἄλλοι σύντροφοί του..... στὴν ἄστλη ζωὴ.

Γ. ΠΕΤΡΟΓΛΑΚΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΣΙΓΑΡΟΥ

Εἶτανε ἡ ὥρα ἐβάρεστη, "Αβγούστο μῆνα, στὶς ἔη τὸ βράδι, στὸ Γαλατὰ τῆς Πάλης, σ' ἔνα λουλουδάτο, μυρωδάτο μπαζεδάκι, ἀπὸ ὄψιηλοὺς ἀμοιβαίους τοίχους περιτριγυρισμένες οἱ

